

tører. Derved vilde de faa 1,500 Rd. hver istedetfor 1,000 Rd., og de vilde altsaa faa en noget mere anstændig Løn, naar de ere fremragende og ikke ganske unge Videnskabsmænd. Hvad man vil opnaa derved, er at drage Mænd, som have Ansvar, navnlig for denne Del af Anstaltens Virksomhed, nærmere til Anstalten, saaledes at de ved deres daglige Virksomhed bedre ere istand til at fyldestgjøre dette Ansvar. Det er min Dørbestværgning, at vi derigjennem faa en større Garanti for, at det, som man vil opnaa ved Ansættelsen af matematikkyndige Direktører, kommer os tilgode. Det kan oere, at den daglige Forretning stundom vilde kunne gaa lidt raskere ved den anden Ordning; det benegtede jeg heller ikke ved 2den Behandling; men det er min Opfattelse, at denne Binding ikke staar i Forhold til, hvad man vil kunne vinde ved den af os foreslaaede Ordning. — Under Nr. 61 har Mindretallet stillet et Forslag, der gaar ud paa at forhøje den midlertidige Medhjælpssum med 1,000 Rd. Jeg anerkjender ikke Nødvendigheden af denne Forhøielse, thi jeg anerkjender ikke den ærede Ordførers Bemærkninger om, at vi have været for haarde mod de Embedsmænd og Bestillingsmænd, som ere ansatte ved Anstalten, ved det Forslag, som vedtoges ved 2den Behandling; men jeg har heller ikke Noget imod, at man, indtil man vinder en noget større Erfaring for den nye Virksomheds Omfang og Bestaffenhed, har noget rundeligere Midler til Raadighed til at forhøje enkelte af disse Bestillingsmænds Løn, som under de nye Forhold ville faa eller ialfald paatage sig større Arbejde, og jeg har derfor tænkt, at de 3,000 Rd. til midlertidig Medhjælp ville kunne anvendes ikke blot til de fornødne Assistentter, men ogsaa til noget at forøge de hidtilværende Fuldmægtiges Løn med et midlertidigt Tillæg, forudsat nemlig, at de faa noget mere anstrengt Arbejde, og under denne Forudsætning er det min fulde Dørbestværgning, at de Vedkommende ogsaa i Forhold til voré Lønningsfatser for andre Embeds- og Bestillingsmænd ville blive stillede paa en heldig Fod; vi maa dog erindre, at til flere af de Vedkommende ialfald stilles der ikke saadanne Fordringer med Hen-

syn til Fordannelse, som der stilles til Embedsmænd i andre Retninger. Jeg skal saaledes henvise til, at efter, hvad der er vedtaget, vil Lægen have 2,000 Rd., Kontorchefen 2,000 Rd., Bogholderen 1,400 Rd. og Kasseren 1,800 Rd., hvilket forekommer mig at være meget antagelige Lønninger. Naar da Fuldmægtigene faa 800—1,000 Rd. og gennem Medhjælpssummen noget Tillæg, og de Alle efter Forslaget under Nr. 61 ogsaa udover 1ste Januar 1871 ville beholde deres hidtilværende Pensionsret, saa begriber jeg ikke, med hvilken Ret man mener, og til hvilken Forhandling man sigter, naar man udtaler, at det er at være for streng mod Vedkommende. Derimod forekommer det mig, at det er forhaftet, hvad det ærede Flertal nu forlanger, at Thinget skal gaa ind paa, skjøndt det blev forkastet ved 2den Behandling, nu at ville opstille et System for Fordelingen af det forventede Overtskud, thi man har ikke endnu den fornødne Erfaring til at kunne bestemme, hvad dette System vil føre til. At det senere, naar Erfaring foreligger, kan indføres og måsffe med Held, har jeg ikke benegtet. Disse Forhold saaledes forklarede, tør jeg nok antage, at man ikke med Grund vil kunne indvende Noget imod dem, navnlig fra den Side, at det skulde være for knappe Lønninger, som derefter vilde tilflyde de Vedkommende. Forslaget under Nr. 63 gaar, som allerede berørt, ud paa, at de Embedsmænd som ere ansatte ved de gamle Anstalter og gaa over til Virksomhed i den nye Anstalt, beholde ogsaa for deres Tjenestetid efter 1ste Januar 1871 den dem hidtil tilkommende Pensionsret. Dette Forslag adskiller sig fra Forslaget under Nr. 62 i det, at efter det af den ærede Finantsminister stillede Forslag ville de vedkommende Embedsmænd, derunder indbefattet Kalkulatorer, ogsaa, forsaavidt de fremtidig ansættes, faa Pensionsret, hvorimod efter vort Forslag kun de Embedsmænd, der allerede ere ansatte før 1ste Januar 1871, efter den Tid ville have Pensionsret. Jeg tror, at Finantsministerens Forslag gaar for vidt, ialfald for Tiden, og det forekommer mig derhos, at vi vilde gjøre os skyldige i en Inkonsekvens, naar vi her vilde ansætte f. Ex. Kasseren og Boghol-